

جایگاهت در جهان

دومینیک بوش

بهرورز قنبر حسینی

www.ketab.ir

سرشناسه:	بوش، دومینیک، ۱۹۷۹ - م. Busch, Dominik
عنوان و نام پدیدآور:	جایگاهت در جهان / دومینیک بوش؛ ترجمه‌ی بهروز قنبرحسینی
مشخصات ناشر:	تهران: نشر قطره، ۱۴۰۰
مشخصات ظاهری:	۹۶ ص
فروست:	سلسله انتشارات - ۲۱۷۷، تئاتر و ادبیات نمایشی - ۴۸۳، نمایشنامه‌ی خارجی - ۲۱۳
شابک:	۹۷۸ - ۶۲۲ - ۲۰۱ - ۹۹۸ - ۳
وضعیت فهرست‌نویسی:	فیا
یادداشت:	عنوان اصلی: Deinen Platz in der Welt
موضوع:	نمایشنامه‌ی آلمانی - قرن ۲۱ م
موضوع:	German Drama-21st Century
شناسه‌ی افزوده:	قنبرحسینی، بهروز، ۱۳۴۱ - ، مترجم
رده‌بندی کنگره:	PT ۲۷۰۵
رده‌بندی دیویی:	۸۳۲/۹۲
شماره‌ی کتاب‌شناسی:	۸۷۰۴۱۴۲

نشر قطره از برجسب برای تغییر قیمت استفاده نمی‌کند.

تمامی حقوق محفوظ است.

تهران، خیابان دکتر فاطمی، خیابان شیخ‌لر، کوچه‌ی بنفشه، پلاک ۸

تلفن: ۸۸ ۹۷ ۳۳ ۵۱-۳

nashr.ghatreh@yahoo.com / ghatrehpub ☎️📧

www.ketab.ir

جایگاهت در جهان

دومینیک بوش

مترجم: بهروز قنبر حسینی

نمونه خوان: عرفان پوردایی

صفحه آرا: ژیلای پی سخن

طراح یونیفرم: مهسا ثابت دیلمی

چاپ اول: ۱۴۰۱

چاپ: نهمین

شمارگان: ۵۰۰ نسخه

بها: ۳۲۰۰۰ تومان

مقدمه

در اواسط دهه‌ی هشتاد میلادی، نوعی شیوه‌ی تئاتری در اروپا و به‌خصوص در آلمان شکل گرفت که با تئاتر سنتی دهه‌های گذشته فاصله داشت، نوعی از تئاتر که با استفاده از تکنیک‌های فراوان دیجیتالی و با استفاده از امکانات رسانه‌های مختلف در صحنه تحسین بسیاری از منتقدان تئاتر را برانگیخت. در سال ۱۹۹۹، هانس تیس لیمان^۱، استاد و پژوهشگر تئاتر در دانشگاه فرانکفورت آلمان، برای اولین بار اصطلاح تئاتر پست مدرن را برای این گونه سبک تئاتری انتخاب کرد. در زمان بسیار کوتاهی، این تئوری پروفیسور آلمانی در تمام دنیا مورد استقبال قرار گرفت.

در این گونه نمایش‌ها، دیگر متن نمایشنامه بر روی صحنه‌پردازی (توضیح صحنه) و سایر اجزای اجرایی نمایش تمرکز آن‌چنانی ندارد. در حقیقت، نمایشنامه دیگر همچون گذشته سهم ادبی ندارد و تنها برای بازی بازیگران نوشته شده است. در این فرم نمایشی، همچون سبک‌های کهن، به‌خصوص تئاتر یونان باستان، از طراحی صحنه و نورپردازی و... خبری نیست و بار تمام این عوامل بر روی دوش بازیگران - و گاه همسرایان - قرار می‌گیرد. در حقیقت، این همان شیوه‌ای است که ما در تئاتر برشت نیز با آن روبه‌رو هستیم و اتفاقاً تئاتر

پست‌مدرن نیم‌نگاهی هم به تناثر برشت دارد و مدام گوشزد می‌کند که تماشاگر به دیدن یک تناثر آمده است و نه چیز دیگری. از آنجا که با گذشت زمان انسانِ مدرن با درگیری‌های پیچیده‌تری دست‌به‌گریبان است، موضوع این نمایشنامه‌های پست‌مدرن بیشتر حول مضامین فلسفی، اجتماعی و انسانی و حتی خانوادگی می‌گردد. تنهایی انسان، درگیری انسان با جهان سرمایه‌داری، حضور دنیای مجازی در جهان امروز و... از مواردی هستند که نمایشنامه‌نویسان این سبک به آن می‌پردازند. در چنین نمایشنامه‌هایی، خبری از داستان‌گویی به سبک و سیاق کلاسیک وجود ندارد. اینان برشی کوتاه از زندگی انسان امروز را برمی‌گزینند و آن را بزرگ می‌کنند و در معرض دید تماشاگر قرار می‌دهند. شاید متون این نمایشنامه‌نویسان برای خواندن مخاطب چنگی به دل نزنند، چراکه عاری از هرگونه توصیف اضافی است، و حتی بسیاری از آنان پا را فراتر گذاشته و شخصیت‌های نمایش را با حروف و یا اعداد مشخص کرده‌اند و گاه حتی نامی از شخصیت نمایش در نمایشنامه‌ها نیست. و اتفاقاً از اینجا وظیفه‌ی کارگردان (دراماتورژ) آغاز می‌شود. هم آنان هستند که روح و بن اندیشه‌ی نمایشنامه را درمی‌یابند و به آن در روی صحنه جان می‌بخشند.

این نمایشنامه‌نویسان بسیاری از شیوه‌های مدرنیسم را کنار می‌گذارند. نظریه‌پردازان تناثر مدرن بر این باور بودند که تصویر حقایق جهان را می‌توان از طریق نمایش هنرمندانه‌ی زندگی به دست آورد. تناثر پست‌مدرن این تصور را رد می‌کند و در عوض، اجرای تناثر را یک رویداد یا رخداد واقعی در زندگی می‌داند که مخاطب باید در آن شرکت کند. استانداردهای کلاسیک نمایشنامه‌نویسی را به هم می‌ریزد و تا می‌تواند شخصیت‌های نمایشی را به حداقل می‌رساند تا تجربه‌ی بشر را از زندگی امروزش در اشکال مختلف و با کمک گرفتن از دیگر هنرها به نمایش بگذارد. به دیگر سخن، گفتگو دیگر همیشه شیوه‌ی اصلی ارتباط نیست و موسیقی، صدا، حرکت و سایر عناصر بصری به‌عنوان راهی برای ایجاد معنا در صحنه مورد استفاده قرار می‌گیرند.